

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Η κ. Λιναρδί, χήρα αξιωματικού, πηγαίνει με τις δύο κόρες της, την Άλσα και τη Λίνα, στο Κάιρο για να πάρουν την κληρονομιά που τους άφησε πεθαίνοντας ένας αδελφός του αδέρφου της. Εκεί η δούκισσα κ' η μητέρα τους γνωρίζουν το Βασίλειο του Βιργόγιο Βρανά, ο οποίος τους κάνει εξαιρετικές περιποιήσεις. Η Άλσα, φτωχιά ξανθή και φατωγατερή, έρωτεύεται με τον Γιώργο. Τον αγαπά όμως κρυφά κ' η Λίνα, φτωχιά μελαγχρινή και γλυκεία. Μετά λίγων καιρών, ο Βρανάς έρχεται στην Άθινα για ν' ανοίξει δικηγορικό γραφείο δικό του και να εγκαταστήσει θρησκά, και, φυσικά, βρίσκεται διαρκώς στο σπίτι της κ. Λιναρδί. Η Άλσα ένε ατόγισμένη. Η Λίνα όμως υποφέρει αρκετά κ' ένα απόγευμα, τέλος, ο παύος της χειρίζεται και έσκαπει αφάντητος... Η Άλσα που λατρεύει την αδελφή της και ποθεί καταλάθει πως κ' ο Γιώργος λαχτάρει τη Λίνα, άποραστεί να θυσιάσει το αίσθημά της για χάρη της και καλεί το Βρανά σπύ. Μα ο Βρανάς δέν αγαπάει σοβαράς ούτε τη Άλσα, ούτε τη Λίνα. Τις ποθεί άλλως. Είς' έρωτεύει τους παλλά με μία πεταχτή βελανίτη, τη Φίλινα Μπαλάντη, η οποία όμως τόν περιφρονεί, τόν βρίσκει γελοίο κ' αγαπά έναν άγνωστο έπιλοπόλο και μπόρέρ, τόν Βάγγο, ο οποίος της παίρνει τις οικονομίες και τήν ελαιοροστώνει... Η Άλσα κ' η Λίνα, άφοι περιμέναν ύπαινα τόν Γιώργο στο σπίτι, βγαίνουν τ' άπομνημερο περίπατο στο θέατρο, άφοι συναντούν τόν Άδωφ Γαβρίλ, καθήγητή της έπαγγελίας στο Λύκειο τόν Έλληνικό. Ο Άδωφ είχε άφρασε και σωματώστατος νέος, να νοιώθει έναν τρομερό φόβο για τις γυναίκες. Υπάγοι ένα τρομερό μυστήριο στη ζωή του. Είχε άφρασει άλλοτε με πάθος μία πανέμορφη νέα, τη Στάσι, και τήν παντρεύτηκε. Μα δέν άργησε ν' ανακαλύψει πως τόν άπατούσε και τή χωρίσε...

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

— Έγινε για λίγες στιγμές σπύη.

Στη Άλσα είχαν πάντο βαθεία κ' όδνηρή έντύπωση τα λόγια τού Άδωφ. Θάβηζε να τόν ρωτήσει γιατί μιλούσε έτσι, γιατί ήταν πάντα τόσο θλιμένος, τί είχε και εξαμείωνε έτσι για τις γυναίκες, μή δέν τοιούτες. Εκείνο όμως που διάταξε να κάνει η Άλσα, τώκαι η Λίνα, στη νέα αυτή με τή φλογερή ματιά, τα λόγια τού Άδωφ προκάλεσαν βαθεία σκεπτικία. Κατάλαβε πως κάποια σπύρα τούτοιαν τήν καρδιά κ'. Κ' αν και δέν τόν γνώριζε παρά πρόό λίγων λεπτών, γύρωσε και τού έβλεπε με κάποια τρυφερότητα στη σπύη:

— Έχετε δικό, κρύος. Όταν μιλάει καρδιά πληρωθή, δύσκολα γιαιτόβεται. Η πρώτη άγάτη είναι άβήθη, η ή βαθεία, η πιο θεαμακή και πιο φλογερή. Έχετε δικό, Μονάχα...

Ο Άδωφς κάρφωσε τού βλέμα του άπάνω της.

Τά λόγια της Άλσας τόν παρηγορούσαν και τόν γοητεύανε συζώνως.

— Μονάχα, συνέχισε η Λίνα, σ' ένα πράγμα είχατε κάποιος άδικος και υπερβολικός. Στην ίδια περίπτωση για τις γυναίκες, άπο: φαίνεται άπ' όσα λέτε γ' αυτές κ' άπ' τόν τρόπο που μιλάτε. Δέν έχετε και τόσο δικό, κρύος Άδωφ, άμολογήστε το...

— Δέν έχω δικό: "Ετσι λέτε: —Να, και, δέν έχετε καθόλου δικό. Έχετε πάθει ότι και τή μικρή που πρωτόταξαν ποιά και νάσαν και τή γυναίκα... ός ότι έχει τού χρώμα της φλόγας καίει... Όθελω να πώ πως δέν πρέπει να ζώνουμε όδες τις γυναίκες, ζώνοντας ός όθην μας τή μη και μόνη γυναίκα, τήν πρώτη γυναίκα που μής πρόδοσε. Υπάγοιαν κακίες και άπιστες γυναίκες, άπο: πάροχον κακού και άπιστου άνδρος. Μα ύπάρχον και καλές και πιστές κ' άφορτισμένες γυναίκες. Πρέπει μάλιστα να δεχτήτε πως η δεύτερος είναι ή περισσοότερος. Διαφορετικά, θα γίνετε ο κόπος από χωρισμένους, άπο ήρωας θρημάτων πηής, άπο πικραμένους κ' άπογοητευμένους. Δέν θα έτιχητε ούτε έρωτας, ούτε γάμος...

Τά λόγια της Άλσας έκαναν έξαιρετική έντύπωση στο Άδωφ. "Εστάζον άνν γλυκό βάλαμο στην πονεμένη καρδιά του. Κ' έπειδή αίσθανότανε ειχαρίστηση να τήν άκούη να μιλά, μιλά παράξενη ειχα-

ρίστη που πρώτη φορά τήν έννοιασε, τήν άφησε να συνεχίσει, χωρίς να τήν διακόπη καθόλου.

Περπάτησαν έτσι άρκετή ώρα. "Ήσαν κ' οι τρεις έρωτευμένοι και πονεμένα και νοιώσαν άνέγκραστη ειχαρίστηση να μιλούν γ' άγάτη μέσα στο όλογάλο άπομνημερο, που δια γύρω τους λάμπανε και γελούσαν, ο οφάνος κ' ή θάλασσα...

Γύρισαν έπειτα κ' άνέβηκαν στην Άθινα μαζί. Κ' δταν χωρίσαν, τά δύο κορίτσια παρακάλεσαν τού Άδωφ να πάη έ' απόγευμα σπίτι του.

Ο Άδωφς άπόγευσε τις επισκέψεις. Δέν πήγανω ποτενά. Ζούσε σαν άπαρηξ. Κ' όμως χωρίς να ξέρη κ' αυτός πως, δέν τούς άγνήθηκε. Υπάοχέθηκε να πάη τήν Κυριακή τού δειλιού να πάη το τάμ μαζί τους.

"Όταν ή Άλσα κ' η Λίνα έφύρισαν σπίτι, ήταν όργα πεία. Είχε βραδιάσει...

Στο σπίτι τις περιμένε άπο άρκετή ώρα ο Γιώργος. Είχε καθίσει και κρατούσε συντροφιά της κ. Λιναρδί. Βιέποντας όμως πως ή δεσποινίδες άργούσαν, κατόφρασε και τοιαύτηρη να φύγη, λέγοντας πως πρόκειται να συναντήση κάποιον πελάτη του. Επρόκειτο όμως να πάη απλοόστατα και να λημερίσει στο θέατρο ποίταξε ή Φίλινα, άπο: έκανε πάντα τα βράδια.

Κατεβαίνοντας στην αυλή, βρήκεξ ξαγνικα μπρός στα δύο κορίτσια που μόλις είχαν φτάσει.

Η Άλσα άφησε ένα ξερονητό λαχτάρας: μόλις τόν είδε κ' έτρεξε κοντά του.

Η Λίνα τόν χαϊρέτισε στενωχωρημένα κ' άνέβηξε σπίτι...

Ο Γιώργος κατάλαβε άμέσως πως κάτι έκτακτο συμβαίνει. Τού είχε άλωστει ός όθην του άπό άπ' τού πούλ ποίτασε τού γράμμα της Άλσας.

—Άποσο, σάν κάλλος διπλωμάτης που ήταν σ' αυτές τις περιστάσεις, δέν έδειξε τήν παρωμορή του έργου. Δικαιολογήθηκε μονάχα που δέν έτρεξε άμέσως τού πούλ, μόλις έλαβε τού γράμμα.

—Νά με σιωπαθείς, Άλσα μου! Καταλαβαίνεις βέβαια πως γιά να μην τοσαπτό να ρηθ άμέσως, κάτι τού έκτακτο μου συνέβαινε. Και έρωσε ός ότι έθαθα...

Η Άλσα τόν άκούει, χωρίς να λην λέει.

Ο Γιώργος τού άπέδωσε αυτό σέ μικροθύμω και συνέχισε:

— Έξερεις, λέω, τί έπαθα, αγαπόδια μου... Νά... αυτό τού κληρόδοτο. Θεέ μου! Δέν μ' άφησε να κοιμηθώ όλη τή νύχτα άπ' τούς πόνους. Και μόλις ξύπνησα, ποδ λές, μικροθύμω μου, έτρεξα άναυγος στο γιαιρό. "Άλλα βίβαινα εκεί... άρκοποιές, φασαρίες... μιν τά ρωτάς, τέλος πάντων. Πού λές, αυτό ήταν. Ναι, αυτό, αυτό και τίποτ' άλλο και... και καλή σπέρα σου, άγάτη μου, γλυκά μου γαλιανά μου ματάκια!...

Τήν άγκάλιασε συζώνως κ' έσοχησε να τή φιλήση, άπο: έκανε έπαινα, πρώτα στα μάτια κ' ύστερα στο στόμα.

Η Άλσα όμως έκανε μι άπότομη κίνηση, απλόωντας τού χέρι της στο στήθος του και συγκατώντας του.

Ο Γιώργος όμως δέν ταράχτηκε. "Ήξερε δά αυτός, άπο: τέτοια, δέν ήταν μαθητοδία. Μικροθύμω, κοριτσιάκια πεισματάρη, δεσποινιδίστικες κάκιες, που τελείωναν, άντίς με τρία φίλια, με δεκατορία. Γιά να μην χάνη μάλιστα καιρό, πήρε ύφος συντεταγμένο και ειπε στη Άλσα με φωνή πλαστά συγκαμημένη:

— Λιζά... "Αγάτη μου... Είσαι λοιπόν θυμισμένη μου; ζύ μου;

Η Άλσα τόν κούταξε στα μάτια κ' ύστερα έβγαλε τού

—Μά τι έχεις, λοιπόν, άγάτη μου; ξαναρώτησε ο Γιώργος.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΗΙ

Τ Α ΜΑΤΙΑ

(Του 'Ιταλού G. STRANI)

Ήλπιε κοίθου τα βασιλιά και τα μεγάλα μάτια, και παρατή ανεύρηγτη μου σφίγγει την καρδιά, κάτου από τ' άσπρο μέτωπο τρομαχτικά και ναυρα ν' άστράφτουν, να σκορπίζουε μιά λάμψη ξηροτικά.

Και πάλι αγνώστια τα θυροδ περιφρανα ύφρομένα να ρίχνουν βέλη πυρίνα μ' άδάμαστον καιμιά, και κωμμένο κ' άδοξο να όθμοιν για να με ρίξουν σε μιά μεγάλου άνισσο με δίχως τελειομά.

Και μάτια τώρ' άναζητώ τη μάγισσά μου Μοίρα να λύση τ' όθρο βάσκαμα και το βαρύ δεσμό, πάντα τα μάτια στέκουε μαγνητικά μπροστά μου και μάτια, μάτια, μάτια με θέρηη την καλώ.

Μέσ' στην διελή την κόλπου που ν' άνοψαν θα πέσω, μέσ' στην πηγή την άσηφη και λαίμαργα κ' άργά θα πώ στην κοίτη της Ζωής τα φίλτρα του θανάτου, την 'Αιαορία την όμορφη και την ήδονικά.

Μετάφρ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ Ο ΚΑΙΡΟΣ

(Του W. R. SPENCER)

"Ευεν" άργά, πολύ άργά μόνος τώ (βλέπω τώρα με την γλυκειά σου συντροφιά πώς πέ- (ρασαν η ώρα.

Τού χρόνου τα πατήματα τ' αυτί μας (δέν τα παίρνου, άμα πατά στα λουλούδα τ' Άπρίλη (και διαβαίνου.

Ποιός με την άμω μπόρεσε, πού στην (γλεψόφρα πέφτου, να δη την όμω σου περνά και τη ζωή (μας κλέφτου.

οίν πέφτοντας οι κόκοι του άστρά- (φτουσάν διακάντια και μάζ άποτιπρόνουνε τα θολομένα (μάτια!

Και ποιός τώ γοργοπέταμα θέ ν' ά- (κρδομετρήση του χρόνου που χειρομένοσ κάτοια χα- (ρά μάζ φέρνου.

με τα όλόχρονα γτερά, πού τώχουε (δανείσει του Παραδεισίου τα πουλιά για να (γγοργοδιαβαίνη!

Από τώ 'Αγγλωδ). ΔΗΜ. ΣΤΑΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ή τελευταία ρεντινικά του έπισκόπου του Βενεσαίτου. 'Ο Διογένης και τα κοσμήματα. Μιά απάντησις γεμάτη αλληθεία και σαρκασμό. 'Ο πόδες της μητέρας του Νέρωνος. Τι απάντησε τώ Μαντιέ. Τώ μοιραίο... Τέ μυστικό της ύγεισις του Μπρονταλού. Πώς την έπαδαν οι Έβραίοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο πνευματωδέστατος έπισκόπος του Βενεσαίτου είχε διατηρήσει τη φαιρή και σκοπιική του διάθεσι μέχρι των τελευταίων στιγμών του.

Άμην ώρα πριν από τον θάνατό του δέταξε να του φέρουν μπροστά του τώ μολυβένιο φέρετρό που είχε παραγγείλει και, γυρίζοντας προς τόν ύπαιρέτη του τώ ειπε με γυμώγελω:

— Ίδου η τελευταία μου ρεντινικά! Έλαίω να μη μου την κλέψης κ' αυτή!...

Κάποιος πλάσιος έδειχνε μια μέρα τώ πολετηλή του κοσμήματα στο Διογένη.

— Σας εύχαριστώ, τώ ειπε ό κενικός φιλόσοφος, για τώ θαυμάσια αυτά πράγματα που... μοιράζεστε μαζί μου!

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε μ' έκπληξι ό πλάσιος. Ποιός σας ειπε πώς τώ μοιράζομαι μαζί σας;

— Μά βέβαια τώ μοιράζεστε μαζί μου, αφού μου έπιορέτετε να τώ βλέπω, τώ έξηγγισε ό Διογένης. Μήπως έσείς κάνετε τίποτε περισσότερο από τώ να τώ βλέπετε;....

Ή Άγρολίνα, η μητέρα του Νέρονος, η οποία ήθελε με κάθε θυσία να ανεβάση τώ γιού της στο θρόνο, πήγε κάποτε και στο Μαντιέ και ρώτησε για την τύχη του.

— Ο νέος αυτός, της άποκρίθη καν ό χρησμός, θα γίνει βασιλιάς, αλλά θα σκοτώση τη μητέρα του.

— Άς με σκοτώση, απάντησε η φιλόδοξη μητέρα, άρκει μονάχα να τον ιδώ στο θρόνο!

Και πραγματικά, όταν ό Νέρων έγινε αυτοκράτορας της Ρώμης, δέταξε να σκοτώσουν τη μητέρα του.

Ο Μπρονταλού, ό περίφημος εκκλησιαστικός ρήτορας της Γαλλίας, ρωτήθηκε κάποτε από έναν γιατρό ποιά διαίτα ακολουθούσε και ειχε τέτοια άτοαλένια ύγεια.

— Γευματίζω μονάχα μια φορά την ήμερα, άποκρίθηκε ό λιτοδιδασκός Μπρονταλού.

— Προσέξτε, σας έκτεθε, τώ ειπε ό γιατρός, να μη διαδώσετε τώ μυστικό της ύγειας σας, γιατί τότε έμεις οι γιατροί κινδυνεύομε να μείνομε χωρίς έργασία...

Έπί της βασιλείας του Σουλτάνου Μαχμούτ Β', οι Έβραίοι της Κωνσταντινουπόλεως ήσαν πώ θρημαστικώς φιλονεικούς με τούς έ- κεί Μουσουλμάνους, ήσπαστηρίζοντες διι μόνον αυτού θάματα στον Παράδεισο.

— Κι' έμεις λοιπόν που θάματα; ρώτησαν οι Τούρκοι. Οι Έβραίοι δέν είναι τώ άθαρτος να τούς άποκλείσουν έντελώς από τη βασιλεία των σφραγών και τούς άπάντησαν συμβιβαστικά:

— Έσείς θα μόνετε στα περιχώρα τώ Παραδείσου. Τά λόγια αυτά των Έβραίων έφτασαν και στ' αυτιά τώ Σουλτάνου, ό όποιος ήρτισσε άρορημιά με τούς φορολόγηση.

— Άραφ λοιπόν οι Έβραίοι μάζ τοποθετούν Έξω από τόν Παράδεισο, ειπε, εινε δίωρα να μάζ καταβάλουν τώ Έξω δια κατασκευάζομε τούλάχιστο περίπτερα, για να μην πεθάνομε από τώ χρώ!...

Και τούς έφορολόγησε άγρια.

Διό Ίησουίτες μοναχοί ρωτώσαν κάποτε τόν περίφημο φιλόσοφο Ζάν Ζακ Ρουσσώ πώς κατορθώσαν να μιά για όλα τώ έπισηματα μέσα στα έργα του με τόν ένθουσιασμό.

— Έχω στη διάθεσι μου ένα μυστικό, τούς άπάντησε ό φιλόσοφος, τώ όποιο εινε άδύνατο να μεταχειριστούν άνθρωποι σαν έσάς. Τώ μυστικό αυτό εινε, διι ποτέ δέν κρούω διι έχω στο νού μου!...

Ρώτησαν κάποτε τώ Μαργά Φρειδερίκο:

— Τι τιμωρία θα επέβαλλε στους κατοίκους μιάς περιφερείας, άν έπερταν στη δυσμενεία σας;

— Θα τούς έστειλα ως Έπαρχο έναν σοφό! άπάντησε ό ειρον μονάρχης.

